

“মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া এমুঠি চানাব (নগন্য প্ৰাপ্তিৰ) পাছত নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিবা, এতিয়া পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ পিতাৰ নাম উচ্ছল কৰা” (বিশেষ কুমাৰীসকলৰ প্ৰতি)”

প্ৰশ্ন: এই স্তানমৰ্গত তোমালোক আগবাঢ়ি গৈ আছা, তাৰ চিন কি?

উত্তৰ: যিসকল সন্তানৰ শান্তিধাম আৰু সুখধাম সদায় স্মৃতিত থাকে। স্মৰণ কৰাৰ সময়ত বুদ্ধি ক’তো ইফালে-সিফালে ঘূৰি নুফুৰে, বুদ্ধিত ব্যৰ্থ খেয়াল নাহে, বুদ্ধি একাগ্ৰ হয়, কলমটিয়াই নাথাকে, সীমাহীন আনন্দত থাকে তেন্তে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে আগবাঢ়ি গৈ আছে।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল ইমান সময় ইয়াত বহি আছে। অন্তৰতো উপলব্ধি হয় আমি যেন শিৱালয়ত বহি আছোঁ। শিৱবাৰাও স্মৃতিলৈ আহি যায়। স্বৰ্গও স্মৃতিলৈ আহি যায়। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে সুখ পোৱা যায়। এইটো স্মৃতিও যদি বুদ্ধিত থাকে যে আমি শিৱালয়ত বহি আছোঁ তেতিয়াও আনন্দিত হ’বা। অৱশেষততো সকলো শিৱালয়লৈ যাবই লাগিব। শান্তিধামত কোনেও বহি যাব নালাগে। প্ৰকৃততে শান্তিধামকো শিৱালয় বুলি কোৱা হ’ব, সুখধামকো শিৱালয় বুলি কোৱা হ’ব। দুয়োখনে স্থাপনা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে স্মৰণো দুয়োখনকে কৰিব লাগে। সেই শিৱালয় (শান্তিধাম) হৈছে শান্তিৰ বাবে আৰু সেই শিৱালয় (সুখধাম) হৈছে সুখৰ বাবে। এয়া হ’ল দুখধাম। এতিয়া তোমালোক সংগমত বহি আছা। শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ বাহিৰে আন একোৱেই স্মৃতিলৈ আহিব নালাগে। য’তেই বহি নাথাকা, পেছাগত কাম-কাজতে হওঁক বুদ্ধিত দুয়োখন শিৱালয়ৰ স্মৃতি অহা উচিত। দুখধামক পাহৰি যাব লাগে। সন্তানসকলে জানে – এয়া হৈছে বেশ্যালয়, দুখধাম এতিয়া নাশ হৈ যাব।

ইয়াত বহি তোমালোক সন্তানসকল কলমটিয়াই থাকিব নালাগে। বহুতৰে বুদ্ধি ক’ৰবাত ক’ৰবাত অন্যফালে গুচি যায়। মায়ীৰ বিধিনি আছে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বাৰে বাৰে কয় – সন্তানসকল, মনমনাভৱ। ভিন ভিন প্ৰকাৰৰ যুক্তিও শুনায। ইয়াত বহি আছা, বুদ্ধিৰে এইটো স্মৰণ কৰা যে আমি প্ৰথমতে শান্তিধাম, শিৱালয়লৈ যাম পুনৰ সুখধামলৈ আহিম। এনেকৈ স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডন হ’ব। যিমনে তোমালোকে স্মৰণ কৰা সিমনে আগবাঢ়ি যোৱা। ইয়াত অন্য কোনো খেয়ালত বহা উচিত নহয়। নহ’লে তোমালোকে আনৰ লোকচান কৰা। লাভৰ সলনি আৰুহে লোকচান কৰা। আগতে যেতিয়া বহিছিল তেতিয়া কাৰোবাক সন্মুখত নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ বহুওৱা হৈছিল – কোন কলমটিয়াই থাকে, কোনে চকু বন্ধ কৰি বহে, তেতিয়া বহুত সৱধান হৈ থাকিছিল। পিতামো লক্ষ্য কৰিছিল – এওঁৰ বুদ্ধিমোগ ক’ৰবাত ইফালে-সিফালে গৈ থাকে নে কলমটিয়াই থাকে? এনেকুৱাও বহুত আহে, যিয়ে একোৱেই বুজি নাপায়। ব্ৰাহ্মণীসকলে লৈ আহে। শিৱবাৰাৰ সন্মুখলৈ অনা সন্তানসকল বহুত ভাল হোৱা উচিত, যিসকলে গাফিলতি কৰি নাথাকে কিয়নো এয়া কোনো সাধাৰণ শিক্ষক নহয়। পিতাই বহি শিকায়। ইয়াত বহুত সৱধান হৈ বহা উচিত। বাবাই 15 মিনিট শান্তিত বহুৱায়। তোমালোকতো ঘণ্টা দুঘণ্টা বহা। সকলোতো মহাৰথী নহয়। যিসকল কেঁচা, তেওঁলোকক সৱধান কৰি দিব লাগে। সৱধান কৰি দিলে সজাগ হৈ যাব। যিসকল স্মৃতিত নাথাকে, ব্যৰ্থ খেয়াল চলাই থাকে, তেওঁলোকে যেন বিধিনি আনে কিয়নো বুদ্ধি ক’ৰবাত নহয় ক’ৰবাত ঘূৰি ফুৰে। মহাৰথী, অস্বাৰোহী, পদাতিক সকলো বহি আছে।

বাবাই আজি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি আহিছিল – মিউজিয়াম অথবা প্ৰদৰ্শনীত তোমালোক সন্তানসকলে শিৱালয়, বেশ্যালয় আৰু পুৰুষোত্তম সংগমযুগ তিনিওটাৰে বিষয়ে যি কোৱা, এয়া বুজাবলৈ বহুত ভাল। এই চিত্ৰবোৰ বহুত ডাঙৰ ডাঙৰকৈ তৈয়াৰ কৰা উচিত। ইয়াৰ বাবে সকলোতকৈ ভাল ডাঙৰ প্ৰেক্ষাগৃহ লোৱা উচিত, যাতে মনুষ্যৰ বুদ্ধিত তৎক্ষণাত ধাৰণ হয়। সন্তানসকলৰ বিচাৰ চলা উচিত যে আমি ইয়াৰ আৰু উন্নতি কেনেকৈ কৰোঁ। পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ আৰ্হি বহুত ভালকৈ তৈয়াৰ কৰিব লাগে। তাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই বহুত ভাল বুজনি পাব পাৰে। তপস্যাতো তোমালোকে 5-6 গৰাকীক বহুওৱা কিন্তু নহয়, 10-15 গৰাকীক তপস্যাত বহুওৱা উচিত। ডাঙৰ ডাঙৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি স্পষ্ট শব্দৰে লিখা উচিত। তোমালোকে ইমান বুজোৱা তথাপিও বুজি পায় জানো। তোমালোকে বুজাবলৈ পৰিশ্ৰম কৰা, পাথৰ বুদ্ধি নহয় জানো। সেয়েহে যিমান পাৰা ভালদৰে বুজোৱা উচিত। যিসকল সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকে তেওঁলোকে সেৱাৰ বুদ্ধি কৰাৰ খেয়াল কৰিব লাগে। প্ৰজেক্টৰ, প্ৰদৰ্শনীত ইমান মজা নাই, যিমান মিউজিয়ামত আছে। প্ৰজেক্টৰৰ দ্বাৰাতো একোৱে নুবুজে। সকলোতকৈ ভাল হৈছে মিউজিয়াম, লাগিলে সৰুৱেই হওঁক। এটা কোঠাতো এই শিৱালয়,

বেশ্যালয় আৰু পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ দৃশ্য থাকিব লাগে। বুজাবলৈ বৰ বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন।

বেহদৰ পিতা, বেহদৰ শিক্ষক আহিছে তেন্তে তেওঁ জানো বহি থাকিব যে সন্তানসকল এম.এ., বি.এ. উত্তীৰ্ণ হৈ লওঁক। পিতা জানো বহি থাকিব। অলপ সময়ৰ পাছত গুচি যাব। বাকী অলপ সময় আছে তথাপিও জাগি নুঠে। যিসকল ভাল ভাল কন্যা তেওঁলোকে ক'ব যে এই 400-500 টকাৰ কাৰণে কিয় আমি নিজৰ সময় নষ্ট কৰোঁ। নহ'লে আমি শিৱালয়ত কি পদ পামগৈ! বাবাই দেখিছে কুমাৰীসকলতো মুক্ত হয়। লাগিলে যিমানেই বেছি দৰমহা নহওঁক তথাপিও এয়া যেন এমুঠি চানাৰ তুল্য (তেনেই মূল্যহীন), এয়া সকলো শেষ হৈ যাব। একোৱেই নাথাকিব। পিতাই এতিয়া এমুঠি চানাৰ পৰা এৰুৱাব আহিছে কিন্তু এৰিয়ে নিদিয়। তাত হৈছে এমুঠি চানা, ইয়াত হৈছে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী। সেয়াতো পাই-পইচাৰ চানা তাৰ পাছত কিমান হায়ৰাণ হয়। কুমাৰীসকলতো মুক্ত হয়। সেই পঢ়াতো হৈছে পাই-পইচাৰ। সেয়া এৰি এই জ্ঞান পঢ়ি থাকা তেতিয়া বুদ্ধিও জাগ্ৰত হ'ব। এনেকুৱা সৰু সৰু কন্যাসকলে জ্যেষ্ঠসকলক বহি জ্ঞান দিয়া, পিতা আহিছে – শিৱালয় স্থাপন কৰিবলৈ। এয়াতো জানা যে ইয়াৰ সকলো মাটিত মিলি যাব। এই চানাও ভাগ্যত নাহিব। কাৰোবাৰ মুঠিত 5টা চানা অৰ্থাৎ 5 লাখ হ'ব, সেয়াও শেষ হৈ যাব। এতিয়া সময় বহুত কম। দিনে-প্ৰতিদিনে অৱস্থা বেয়া হৈ যাব। হঠাৎ সংকট আহি যায়। মৃত্যুও অকস্মাতে হৈ থাকে, চানা মুঠি লওঁতেই প্ৰাণ ওলাই যায়। সেয়েহে মনুষ্যক এই বান্দৰামিৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। কেৱল মিউজিয়াম চাই আনন্দিত হ'ব নালাগে, চমৎকাৰ কৰি দেখুৱাব লাগে। মনুষ্যক শুধৰাব লাগে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি আছে। বাকীতো কাৰোবাৰ চানাও ভাগ্যত নাহিব। সকলো শেষ হৈ যাব, তেনেহ'লে কিয়নো পিতাৰ পৰা বাদশ্বাহী লৈ নলওঁ। কোনো কষ্টৰ কথা নাই। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। মুঠিৰ পৰা চানা এৰি হীৰা-মুকুতাৰে মুঠি ভৰাই যাব লাগে।

পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, এই এমুঠি চানাৰ পাছত তোমালোকে নিজৰ সময় কিয় নষ্ট কৰা? অৱশ্যে হয় কোনোবা বয়সস্থ হ'লে, সতি-সন্তান বহুত থাকিলে তেতিয়াতো চঞ্চালিবলগীয়া হয়। কুমাৰীসকলৰ বাবেতো বহুত সহজ, কোনোবা আহিলে তেওঁলোকক বুজোৱা যে পিতাই আমাক এই বাদশ্বাহী দিয়ে। গতিকে বাদশ্বাহী লোৱা উচিত নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকৰ মুঠি হীৰাৰে ভৰি আছে। বাকী আন সকলোতো বিনাশ হৈ যাব। পিতাই বুজায় – তোমালোকে 63 জন্ম পাপ কৰিছা। দ্বিতীয়টো পাপ হ'ল পিতা আৰু দেৱতাসকলৰ গ্লানি কৰা। বিকাৰীও হৈছা আৰু গালিও দিছা। পিতাৰ কিমান গ্লানি কৰিছা। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, সময় নষ্ট কৰা অনুচিত। এনেকুৱা নহয়, বাবা আমি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰোঁ। কোৱা, বাবা আমি নিজক আত্মা ৰূপত স্মৃতিলৈ আনিব নোৱাৰোঁ। নিজকে পাহৰি যাওঁ। দেহ-অভিমানত অহা মানে নিজকে পাহৰা। নিজক আত্মা ৰূপত স্মৃতিলৈ আনিব নোৱাৰা তেন্তে পিতাক আকৌ কেনেকৈ স্মৰণ কৰিবা। অতি উচ্চ লক্ষ্য। বহুত সহজো হয়। অৱশ্যে হয়, মায়াই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে।

মনুষ্যই যদিও 'গীতা' আদি পঢ়ে কিন্তু অৰ্থ একোৱেই বুজি নাপায়। 'গীতা'ই হৈছে ভাৰতৰ মুখ্য। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰে নিজৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ আছে। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা তেওঁলোকক সৎগুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰিব। এয়া ডাঙৰ তুল। সৎগুৰুতো এজনেই, বাকী গুৰু বুলি কওঁতা অনেক আছে। কোনোবাই কাঠমিন্ৰীৰ কাম শিকালে, ইঞ্জিনিয়াৰৰ কাম শিকালে তেতিয়া তেৱোঁ গুৰু হৈ গ'ল। শিকাওঁতা সকলোৱেই গুৰু, সৎগুৰু এজনেই। এতিয়া তোমালোকে সৎগুৰু পাইছা তেওঁ সত্য পিতাও হয়, সত্য শিক্ষকো হয় সেইবাবে সন্তানসকলে বেছি গাফিলতি কৰা অনুচিত। ইয়াৰ পৰা ভালদৰে পুনৰুদ্ধীৰিত হৈ যায় আকৌ ঘৰলৈ গ'লে ইয়াৰ সকলো পাহৰি যায়। গৰ্ভ কাৰাগাৰত বহুত শাস্তি খায়। তাত হৈছে গৰ্ভ মহল। একো বিকৰ্ম নহয় যাৰ বাবে শাস্তি খাবলগীয়া হয়। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে আমি পিতাৰ পৰা সন্মুখত পঢ়ি আছোঁ। বাহিৰত নিজৰ ঘৰততো এনেকৈ নোকোৱা। তাত ভাবিবা ভায়ে (আত্মাই) পঢ়াই আছে। ইয়াততো পোনপটীয়াকৈ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা। পিতাই সন্তানসকলক ভালদৰে বুজায়। পিতা আৰু সন্তানসকলৰ বুজনিত পাৰ্থক্য হৈ যায়। পিতাই বহি সন্তানসকলক সাৱধান কৰায়। সন্তান সন্তান বুলি কৈ বুজায়। তোমালোকে শিৱালয় আৰু বেশ্যালয়ক বুজি পোৱা, বেহদৰ কথা। এয়া স্পষ্ট কৰি দেখুওৱা তেতিয়া মনুষ্যই কিছু মজা পাব। তাততো তোমালোকে সাধাৰণ ৰীতিৰে হাঁহি-ধেমালিৰে বুজোৱা, স্থিৰ হৈ বুজোৱা তেতিয়া ভালদৰে বুজিব। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা, এই বেশ্যালয়তে থাকিব লাগে জানো! বাবাৰ খেয়ালতো চলে নহয় – কেনেকৈ কেনেকৈ বুজোৱা যায়। সন্তানসকলে কিমান পৰিশ্ৰম কৰে তথাপিও যেন একো কামত নাহে। হয় হয় বুলি কৈ থাকে, বহুত ভাল, গাওঁত বুজোৱা উচিত। নিজে নুবুজে। ধনৱান পইচা থকাসকলেতো নুবুজিবই। একেবাৰে মনোযোগেই নিদিব। তেওঁলোক পাছৰফালে আহিব। তেতিয়াতো বহুত পলম হৈ যাব। তেতিয়া তেওঁলোকৰ ধনো কামত নাহিব, যোগতো থাকিব নোৱাৰিব। বাকী হয়, শুনিলেতো প্ৰজাৰ শাৰীত আহিব। গৰিবে বহুত উচ্চ পদ পাব পাৰে। তোমালোক কন্যাসকলৰ ওচৰত কি আছে। কন্যাসকলক গৰিব বুলি কোৱা হয় কাৰণ পিতাৰ

উত্তৰাধিকাৰতো পুত্ৰ সন্তানসকলে লাভ কৰে। বাকী কন্যা-দান কৰা হয়, তেতিয়া বিকাৰগ্ৰস্ত হয়। এনেকৈ কয় – বিয়া কৰালে তেতিয়া পইচা দিম। পৱিত্ৰ হৈ থাকিলে তেতিয়া এপইচাও নিদিয়ো। চোৱা, মনোবৃত্তি কেনেকুৱা। তোমালোকে কালৈকো ভয় নকৰিবা। খোলাখুলিকৈ বুজোৱা উচিত। বহুত কৰ্মক্ষম হ'ব লাগে। তোমালোকেতো একেবাৰে সঁচা কথা কোৱা। এয়া হ'ল সংগমযুগ। সেইফালে হৈছে এমুঠি চানা, এইফালে হৈছে হীৰাৰ মুঠি। এতিয়া তোমালোক বান্দৰৰ পৰা মন্দিৰৰ লায়ক হোৱা। পুৰুষাৰ্থ কৰি হীৰাৰ নিচিনা জন্ম ল'ব লাগে। চেহেৰাও সাহসী সিংহিনীৰ নিচিনা হোৱা উচিত। কাৰোবাৰ চেহেৰা যেন ভয়াতুৰ ছাগলীৰ নিচিনা। কম শব্দতে ভয় খাই যায়। সেয়েহে পিতাই সকলো সন্তানকে খবৰদাৰ কৰে। কন্যাসকলতো বান্ধ খাই যাব নালাগে। যদি আৰুহে বন্ধনত বান্ধ খাই যোৱা তেন্তে বিকাৰৰ কাৰণে মাৰ খাবা। জ্ঞান ভালদৰে ধাৰণ কৰিলে তেতিয়া বিশ্বৰ মহাৰাণী হ'বা। পিতাই কয় – মই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ আহিছোঁ। কিন্তু কিছুমানৰ ভাগ্যত নাই। পিতা হয়েই গৰিবৰ ত্ৰাণকৰ্তা। গৰিব হৈছে কন্যাসকল। যেতিয়া মাতা-পিতা বিয়া দিবলৈ অসমৰ্থ হয়, তেওঁলোকে দি দিয়ে। গতিকে তেওঁলোকৰ নিচা থকা উচিত। আমি ভালদৰে পঢ়ি ভাল পদতো লওঁ। যিসকল ভাল বিদ্যাৰ্থী, তেওঁলোকে পঢ়াৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়ে – আমি যাতে সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰো। তেওঁলোকেহে আকৌ জলপানি পায়। যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমান উচ্চ পদ পাবা, সেয়াও 21 জন্মৰ বাবে। ইয়াত হৈছে অল্পকালৰ সুখ। আজি কিবা পদবী, কালিলৈ মৃত্যু হৈ গ'ল, শেষ। যোগী আৰু ভোগীৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে নহয়। সেয়েহে পিতাই কয় - গৰিবৰ ওপৰত বেছি মনোযোগ দিয়া। চহকীসকলে কাচিৎহে শুনিব। তেওঁলোকে কেৱল কয় – বহুত ভাল। এই সংস্থাটি বহুত ভাল, বহুতৰে কল্যাণ কৰিব। নিজৰ হ'লে একো কল্যাণ নকৰে। বহুত ভাল বুলি ক'লে, বাহিৰলৈ গ'ল, শেষ। মায়াই লাঠি লৈ বহি আছে, যিয়ে উদ্যমেই নোহোৱা কৰি দিয়ে। এটা থাপৰ লগাই বুদ্ধি ব্ৰষ্ট কৰি দিয়ে। পিতাই বুজায় – ভাৰতৰ অৱস্থা চোৱা কি হৈ গ'ল। সন্তানসকলে ড্ৰামাখনতো ভালদৰে বুজিছা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) চানা মুঠি (নগন্য প্ৰাপ্তি) এৰি পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'বলৈ পূৰ্বা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কোনো কথাত ভয় খাব নালাগে, নিষ্ঠীক হৈ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে। নিজৰ সময় সঁচা উপাৰ্জনত সফল কৰিব লাগে।

(2) এই দুখধামক পাহৰি শিৱালয় অৰ্থাৎ শান্তিধাম, সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়ীৰ বিধিনিক জানি তাৰ পৰা সাৱধান হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: 'গীতা'ৰ পাঠ পঢ়োঁতা আৰু পঢ়াওঁতা নষ্টোমোহা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা
'গীতা'ৰ প্ৰথম পাঠ হৈছে - অশৰীৰী আত্মা হোৱা আৰু অন্তিম পাঠ - হৈছে নষ্টোমোহা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা।
প্ৰথম পাঠটি হৈছে বিধি আৰু অন্তিম পাঠটি হৈছে বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি। সেয়েহে সকলো সময়ত প্ৰথমে নিজে এই পাঠ পঢ়া তাৰপাছত আকৌ আনক পঢ়োৱা। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি দেখুওৱা যাতে তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম দেখি অনেক আত্মাই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি নিজৰ ভাগ্যৰ ৰেখা শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰে।

শ্লোগান: পৰমাত্ম স্নেহত সমাহিত হৈ থাকা তেতিয়া পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

কৰ্মযোগী হ'বলৈ আজিৰ অব্যক্ত সংকেত:

ফৰিস্তালোকত থাকি এই সাকাৰ লোকত কৰ্ম কৰিবলৈ আহা। কৰ্ম কৰিলা, কৰ্মযোগী হৈ আকৌ ফৰিস্তা হৈ যোৱা। এটোৱে অভ্যাস কৰি থাকা। সদায় যাতে এইটোৱে স্মৃতি থাকে যে মই ফৰিস্তালোকৰ নিবাসী অব্যক্ত ফৰিস্তা, ধৰণী নিবাসী নহয়, আকাশ নিবাসী। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ এই বিকাৰী লোক, অৰ্থাৎ বিকাৰী দৃষ্টি বা বৃত্তিৰ সিপাৰে নিবাস কৰোঁতা।